

I. 51. 784

GWIĄZDKA.

napisał

Piotr (syn Stefana) Dąbrowski.

Cena egzempl. kop. sr. 10 (gr. 20.)

Biblioteka Narodowa
Warszawa

30001009872064

Wolna drukować,
w Warszawie d. 20 Stycznia (1 Lutego) 1847 r.
Niezabitowski.

1.54.784

w Drukarni Ad. Kretlow,
przy ulicy Senatorskiej pod Nrem 478.

(Czas druku kop. nr 10 (p. 20))

Gwiazdka.

(Fantazja.)

Tam w oddaleniu; wysoko, wysoko!
Gdzie zaledwie sięgnie oko.....
Tam gdzie goniąc szczęścia zorze
Tylko myśl podnieść się może,
Tam strzela *Gwiazdka* łagodnym promieniem,
A piersi tęschném uciska westchnieniem;

Dusza w nich przeży ścieśniona,
Chce się wyrzucić tam do góry
Wysoko, wysoko!.....
Przez grube i ciemne chmury;
Lecz zostaje uwięziona
Ziemią cielesną powłoką—
A *Gwiazdka* promiennym czołem
Przedarła chmury oponę,
I uchylając swych wdzięków zasłonę,
Znów zajaśniała
Na niebie gołym,
Balsam pociechy rozlała—
I z rozczuleniem
Dusza ztęśniona,
Czystym promieniem,
Ściąga balsam roskoszy, do próżnego łona.

Gwiazdka z daleka,
Wśród zmroku jeszcze,
Na życia ścieszcze,
Wiedzie człowieka;
W drodze czernistój
Wskaże cel czysty:

Za nią Pielgrzymie! za nią wytrwale,
    Meźnie i stale,
Choć Ci zaryczą wichry przeciwności,
    Ty w cierpliwości,
    Po złotój nici
    Kłębka jasnego
    Który Ci świeci,
Staraj się kończyć pielgrzymkę świętą;
    I bliżej niego
    Drogę zaczętą.

Jako i innych tysiące
    Gwiazdka jest Słońce;

Na swym promieniu liczne światy waży,
    I życiem darzy
Planety przy niem kążące—

A my ten ogrom stworzenia,
Śledząc zadziwioném okiem,
    Struchlałem sercem i niemym wzrokiem;
    Oddajemy uwielbienia
    Wszecmocnej Dłoni,
    Co z nicestw toni

Światów miljony stworzyła,
W przestwór—jak nieskończone wieki umieściła.

(*)

W chwili;
Kiedy poważna natura
Zdaje się smutna ponura:
Bywa najmilój,
Kiedy Dawcy przyrodzenia,
Pamiętkę przyjscia na ziemię,
Aby oczyścić z grzechu, zbawić ludzkie plemie,
Kiedy radosny dzień obchodzimy,
I niewinną *Gwiazdką* czcimy—
W *Jój* iskierce,
Nasze serce,
Wznosi się w górne mieszkanie,
I za najmilszą ofiarę się stanie.
Gwiazdka Trzech Władców od wschodu,
W czasie pochodu
Kroki kieruje,
I cel wskazuje;
Rozum oświeca,
Miłość roznieca,
Gdy *jój* natchnienia słuchają,
W Dziecięciu: MESSYASZA i Bóstwo poznają—
Po ofierze:
Kornie, szczerze,

Cześć przynależną oddają—
Za to *Im*, ZBAWICIEL mały
Pobłogosławił z Narodem,
Odwrócił sidła z chytrym Herodem,
I przyrzekł miéjsce w Przybytku Chwały;

A tak w chwili,
Wiecznego szczęścia nabyli,
Gwiazdki powodem.

Żeglarz zabłąkany,
Porzuc bałwany,
Na Oceanie szerokiém;

W błędnej kolei
Gdy rudel trzyma,
Śledzi oczyma

Gwiazdkę nadziei;
Zebrzącym wzrokiem,

Szuka po Niebie,
Drogi dla siebie—

Aż dobroczynna *Gwiazdka* wystrzeli,

I poprowadzi do lądu,
Z zgubnego prądu,
Z morskiej topieli.

Człowiek zażądał
Zedrzyć przyszłości zasłonę,
Przez jęj oponę,
Swoją potęgę,
Zajrzeć w przeznaczenia Księgę,
A tylko w *gwiazdy* poglądał—
I *gwiazdy* badał;
Zadość czyniąc ciekawości,
Z nich przyszłe losy układał—
A te, jak dawniej jaśnieją,
Z wysoka mile się śmieją,
Z jego drobniuchnej słabości.

Człowiek gdy dziecię
Na świecie;
Z razu wesoło
Patrzy w około,

A myśl niewinna i serce świeże,
Świat mu w rokoszne barwy przybierze;
Wszystko mile i uprzejmie,
Otwartą duszą obejmie,
Czystymi usty pije z życia czary,
Słodkie u wierzchu nektary;

Pieści życie sercem tkliwém,
Oddycha szczęściem prawdziwém—

Wśród uniesienia:

Matka natura

Innym poważna, ponura,

Tuli go na szczodrém łonie,

Wonnym kwiatem wieńczy skronie,

Później zawiesza w kołysce marzenia—

Wtenczas mu wszystko na świecie,

W wabnym przedstawia się kwiecie;

Wszystkiemu ufa w rokoszy,

Nie mu chwil błogich nie truje,

Snu dziecięcego nie płoszy,

A świetna *Gwiazdka* Raj mu obiecuje.

Gdy się przebudzi:

Oczy przeciéra,

Nieco z uwagą spoziéra,

Zaczyna poznawać ludzi;

Władzę rozwija stopniowo;

Z ściślejszém miejsc rozpoznaniem,

Mysł zaprawia przekonaniem;

Żyje na nowo—

Lecz pierwotny urok znika,
Serce dotyka
Lubój przeszłości wspomnienie;
Czasem zmartwienie
Wynikłe mu z przeciwności,
Które odeprzeć chce swoim ramieniem;
I tak świata znajomości,
Kończy smutnym doświadczeniem,
I przeszłych marzeń ruina—
W ów czas stroskany,
Igrzyskiem losu miotany,
Jak każdy
Tracąc nadzieję jedyną,
Wzdycha do szczęśliwej *Gwiazdy*.

Gwiazda, jest godłem chwały i nagrodą czynów
Pracowitych i gorliwych;
Zdobi piersi walecznych i serca cnotliwych,
I jedyną jest chlubą, mężnych Marsa synów—
Zarówno, jak na błękitach
Wskazuje cel żegludze i niszczy obawy,
Honorowe wieździe życie
Do przybytku cnoty, sławy!....

Gwiazdka, przewodnik pielgrzyma,
Kierunek żeglującego,
Zagadką dla uczonego,
I pierwsze miejsce w przepowiedniach trzyma—
Często niestety! przytomną bywa wśród cienia
Obrzydłej zbrodni spełnienia,
Lub chroniącej się miłości—
    A w samotności,
    Podczas dumania,
Na ustroniu, pośród ciszy:
    Płacz, narzekania,
Sama tylko *Gwiazdka* słyszy—
Cichój modlitwie, skrytym cierpieniom,
    Wzniosłym natchnieniom,
    Gwiazdka tylko towarzyszy.

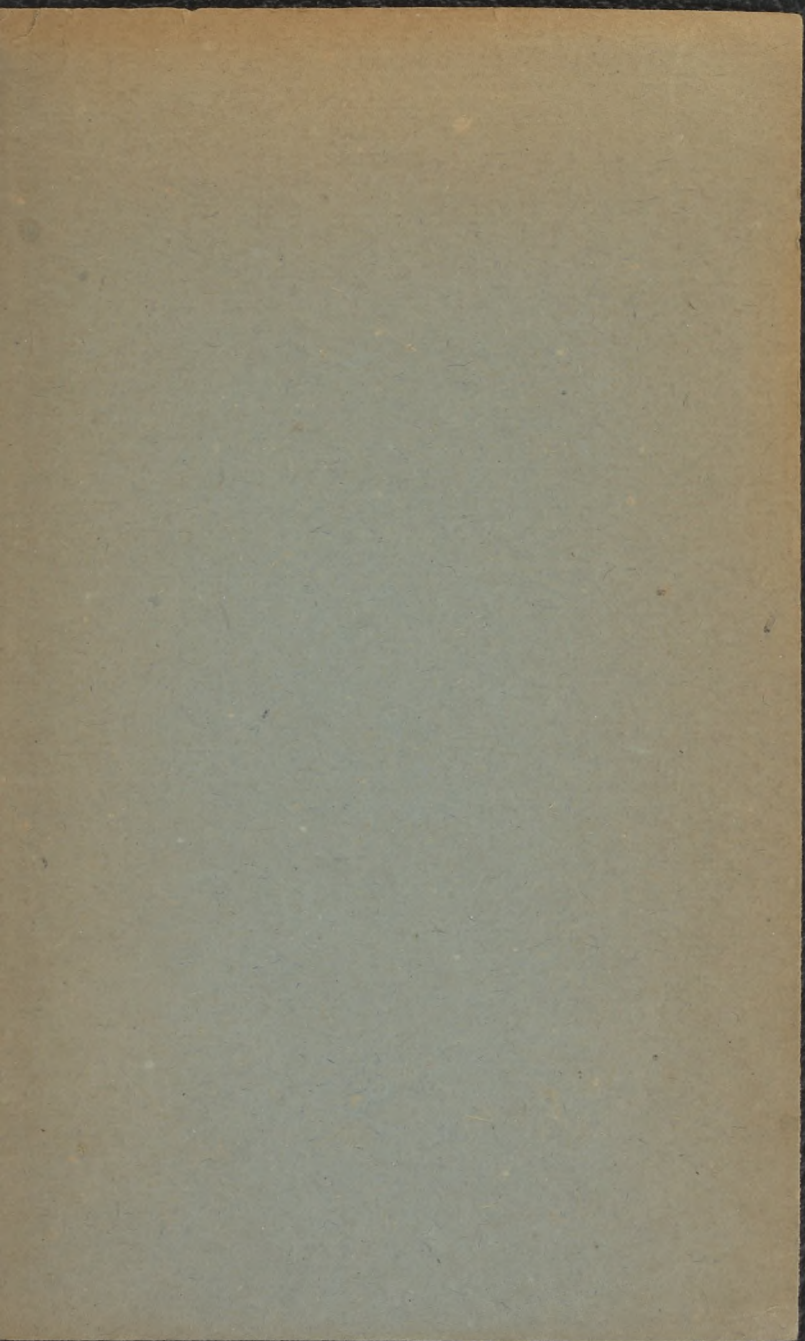

Gwiazdka przewodnik piszący,
Kierunek wznoszący,
Zagadka do rozwiązania —
I pierwsze miejsce w przynajmniej trzech —
Często nieostatek przystojny bywa wśród cienia
Otrzydłej zbrodni szpiegostwa,
Iub chroniącej się miłości —
A w samotności,
Podczas dymnia,
Na ustroju, postać ciszę,
Płacz, miazgkanna,
Sama tylko Gwiazdka słyży —
Cichy, modliwie, skryty w ciszeniu,
Wzniosły w mactwie,
Gwiazdka tylko towarzyszy.

1975/57 ref

51784

Biblioteka Narodowa
Warszawa

30001009872064